

[Ole Bjørn Kraft.]

Initiativet til en nordisk Drøftelse af disse Spørgsmaal, og at vi, efter at denne Tanke kategorisk var blevet afvist af den sidende Regering, ved en senere Lejlighed i vor Forsvarsbetænkning af 1931 fremhævede, at en saadan uforbindende og vejledende Drøftelse mellem de nordiske Lande vilde være i høj Grad paakrævet. Denne Opfattelse har vi stadig, og maaske kommer vi nu til at opleve, at konservative Tanker paa dette Omraade som paa saa mange andre bliver ført frem til Virkeliggørelse.

Saaledes forandres da Verden og vi med den, om end Forandringen med Hensyn til de nuværende Ledere her i Landet gaar meget usikkert og meget langsomt. Klarhed er endnu langt fra tilvejebragt. Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch holdt forleden, var et tydeligt Vidnesbyrd om den Tvivl, den Usikkerhed, den Uro, der har grebet Socialdemokratiet, om, med hvilken Vaklen og Usikkerhed de staar over for den nuværende Situation.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte om et Forsvar imod Nazismen; men det blev ikke klart, om det ærede Medlem her mente et Forsvar mod en nazistisk Bevægelse, der ad de sædvanlige parlamentariske Veje vilde søge at samle Proselytter for sin Opfattelse, eller om han mente et Grænseforsvar mod eventuelle Grænseflytningsbestræbelser fra den slesvig-holstenske Nationalsocialismes Side.

Der tales fra denne og andre Talerstole for Tiden saa meget om Folkestyre og Diktatur, Demokrati og Diktatur. Der er adskilligt, der tyder paa, at der blandt dem, der hidtil har villet have Eneret paa at være Demokrater, er flere, der bliver mere og mere paavirket af Diktaturlyster. Det sker langt hyppigere end blandt dem, som man nu beskylder for at være Tilhængere af Diktaturet. Der var i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Tale adskillige Tegn paa, at han ikke under *alle* Omstændigheder vilde være til Sinds at lade Afgørelsen bero alene paa Anvendelse af de sædvanlige demokratiske Metoder. Der var meget, der tydede paa, at Demokratiet mistede sin Tiltrækning for det ærede Medlem, hvis en Fastholden ved det kom til at betyde Tilbagegang for Socialdemokratiet, og at Folkefriheden for ham kun betød Frihed til at slutte op bag Socialismen.

Den frie Meningsudveksling, den uhindrede Adgang til Argumentation synes at faa mindre og mindre Tiltrækning for Regeringspartierne. De hævder, at de vil forsvare Demokratiet; men der er meget, der

tyder paa, at det skal ske ved Metoder, der er et Forræderi mod selve Demokratiet. Et Demokrati, der skal forsvares ved, at det forbydes eller forhindres, ved Lov eller ved Trusler, aabent eller skjult, at diskutere og bedømme Demokratiet og at drage Sammenligning mellem Demokratiet og Diktaturet, ophører i samme Øjeblik at være et Demokrati. Demokratiets værste Fjender — herhjemme som andetsteds — er dem, der vil forsvare det med Vaaben, der er en Fornægtelse af Demokratiets Væsen. Endnu er Tegnene ganske vist kun svage og har ikke haft større Virkninger, men de er der.

Det sidste Udslag af denne Indstilling, som er saa fjernt som vel muligt fra det, den giver sig ud for at være, saa vi i den Behandling, som Regeringsorganet „Social-Demokraten“ gav Niels Bukh, da han tillod sig at have en anden Opfattelse af Begivenhederne i Tyskland end den, der passede Skolemesteren i Farimagsgade. Da „Social-Demokraten“ henviste Niels Bukh, „den lille Gymnast fra Ollerup“, til at overveje, at han var Leder af en statsunderstøttet Skole, tilhyllede Demokratiet sit Aasyn, og „Social-Demokraten“ røbede, hvor ubetæstede dens egne demokratiske Anskuelser i Virkeligheden er.

Vi staar midt i en Brydnings- og Overgangstid. Det væsentlige for os er at møde Tiden med Vilje til at fortæe den, og ikke — saaledes som Socialdemokratiet synes at ville det — betragte alt, hvad der sker omkring os, som Tilbagefald til Barbariet. En saadan Bedømmelse vil i øvrigt kun have til Følge, at Socialdemokratiet bliver efterladt paa Vejkanten, medens Tiden marcherer forbi.

Til sidst vil jeg gerne gøre opmærksom paa og understrege en Kendsgerning, som maa være faldet i Øjnene under den Debat, vi har ført her: at det er mellem Socialdemokratiet og Konservatismen, Debatten har staaet, og til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch synes at være saa træt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har det dog været nødvendigt saavel for ham som for Regeringspartierne at tage denne Kamp op, fordi det er en Livsbetingelse for dem — fordi de frygter Konservatismen.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Nielsen: Det ærede Medlems fantastiske Militærbetragtninger skal jeg lade ligge. Der bliver antagelig Lejlighed